

Arzen sokağı kararırken Ay Kız cübbesini çıkarır. Üstünde görkemli tören kaftanı, başında tacıyla kalır. Yaşananlara dışarıdan bakmanın, her şeyi geride bırakmış olmanın rahatlığı var üstünde.

AY KIZ – Adım, bizim dilde “Mehmene Banu”. Sizin dilde “ Ay Ecesi. ” Doğduğum gün koymuşlar adımla ve adımla bağlamışlar kaderimi. Bir tek annem “ Ay Kız ” derdi bana, çünkü ecesi değil, kızıydım onun. Ben beş yaşımı sürerken öldü... Babam deseniz, benim değil, Arzen’ in babasıydı zaten.

Ben, Mehmene Banu. Ferhad’ ile Şirin’ i ayıran, öz kardeşi Şirin’ i sonsuz hasrete mahkûm eden, Ferhad’ a, dağı delmesini şart koşan acımasız hükümdar, taş kalpli abla. Yalandır, iftiradır demeyeceğim. Başka türlü olmaya cesaret edemedim çünkü. Kendi hikâyeme sahip çıkamadım.

Ay Kız’ ın, yani Mehmene Banu’ nun odası aydınlanır. Yatak olarak da kullanılacak bir divan, tacın ve kaftanın yerleştirileceği bir askı, bir boy aynası. - Bu ayna, Ay Kız için odaya giriş ve çıkış yolu olacaktır. - Uygun bir yere yerleştirilmiş asa ve kılıç.

Ay Kız, şimdi odasındadır. Tacını çıkarır. Üstündekileri çıkardıkça on beş yaşındaki Mehmene Banu’ ya dönüşecektir.

AY KIZ – Bu tac, Arzen hükümdarlarının geleneksel tacıdır. Hükümdarın başında durduğu her gün, katlanarak artar ağırlığı. Bu tacı taktığımda, on dördümü henüz bitirmiş, on beşimden gün almaktaydım.

Tacını, askıdaki yerine koyar, saçlarını omuzlarına dağıtır. Kaftanını çözer.

AY KIZ – Bu kaftan, tören kaftanımdır benim. Tahta çıktığım gün üstümde bu kaftan vardı. Tekmil saraylılar, askerler, elçiler ve halk önümde diz çöktüğünde, bu kaftanı giyiyordum. Yaşlı bilgeler, iri kıyım muhafızlar, açığımı kollayan kurnaz ağalar arasında ben, kaftanı içinde ürperen bir cerendim.

Kendi haline şefkatle gülümseyerek kaftanını çıkarır, özenle askıya asar. Uzun, geniş kollu, sade, beyaz bir elbiseyle kalmıştır. Asayı alır.